

Ana Romani*

¿Autopoética?

Palabras de carne, ser nome e ser auga. Camiño que desenreda o novelo. Labirinto preciso para un encontro. Palabras desde o silencio, para estar no mundo, fronte ó mundo, na outra banda dos mundos. Tensar a voz. Contra a impiedade ser serpe, cobra que se engule e se desliza e se reb(v)ela. Soñarse auga e cántara ó tempo. Necesidade e coñecemento. Tal vez descrenza.

Catro poemas

É unha planicie branca de códigos secretos,
 un espacio aberto sen o pulso duro desa historia,
 un terror que varre as buganvileas amorosamente
 amamantadas nos estíos. Non ten forma.
 Nas esquinas máis rosadas a degraño,
 bebo o zume gris da inexistencia, a calculada dor
 da madeira que a tensa.
 A planicie ábrese intacta e subvertida.
 No seu van cada unha das estrelas, as da liña escura
 difusa luz que cega, e as que curvan co seu olor
 os rostros dos días. Nela as ondas que te axitan,
 os versos que depredan, as erosións do tedio.
 Nela as pantasma e a ousadía e a boca que bebe
 das cántaras de Abril tan docemente. Que calma
 a da dúbida que abre os territorios brancos
 amamantada. A que turba a liña das horas escondida.
 E qué inmensa a sombra estendida en seda, os seus perfís
 verquendo *palabras e palabras e palabras*.

* Ana Romani Blanco naceu en Noia o 8 de Agosto de 1962. Na actualidade vive en Santiago de Compostela, onde traballa como locutora da Radio Galega. Desde hai catro anos dirixe o programa diario de información cultural «Diario Cultural» e desde hai dous o musical «Encontros co Folk». Publicou ata o momento dous libros de poemas: «Palabra de Mar»(1987) e «Das últimas mareas»(1994) e a separata poética «Abril»(1996). Mostras da súa produción poética viron a luz en libros colectivos como «Palabra de Muller», «Queimar as meigas» ou a carpeta «Oito e medio». Participou na creación da revista «Festa da Palabra Silenciada», da que é colaboradora habitual. Pertence ó Consello de Proxectos do suplemento literario «Revista das Letras» do xornal «O Correo Galego». Poemas e artigos da súa autoría viron a luz en diversas revistas e xornais galegos.

Os soleados espacios da tarde calman esta hora,
a ela vos convoco que veñades pousar esa dor tan suave,
ese líquido leve que se desprende ó paso,
a apatía da auga ancorada nos seus ollos. Asistide así,
como eu agora, ó levedar do tempo demorado.
A viaxe foi o certo paso dos quilómetros,
aunque o rostro doutras xeografías
mudase a ollada da que mira. O instante é así,
voluble abaneo do corazón a tantos metros de altura.
Unha bola branca e transparente, sobre esta mesa o mundo.
E son tan graves as palabras, estratexias de aves cegas
a bater contra as paredes.
Veña pois a tarde calmar esta hora,
o sol de Setembro morno, áspero tal vez para os pétalos.
O voso labio bebendo con ansia o levedar do tempo.

Que amenza e se abra o sol por esta fiestra,
que a calor de Setembro anegue cada oco desta casa,
os estíos son para o silencio, deixa que os días sedimenten,
os seus marcos delimitando o tempo. Que se encha da luz
que estremece, espellismos mesmo sobre as augas,
loulear no medio das mareas. Que devale así o verán,
atesourando aromas, episodios do tacto, rastros de nostalxia
ós que regresar coa memoria tamizada.
Que a voz tense só o labio exacto, o que nomea a luz
sen ser máis nada, nin auga, nin sal, luz
para as horas claras. Engólase con tonos graves a tarde,
a tarde que é branca. Que se calme o verbo,
que non ande con guirnaldas,
tan presuntuoso de palabras. Que só Setembro sexa
o sedimento.

As que teño son palabras
raras e extremas.
Zurcen os ocos
da sombra para desfacer tecendo.
Son palabras do sal,
da materia do abismo, da estirpe
sen lingua acalada,
son periféricas.
Carne dun corpo que ordeña
o leite excesivo da terra.
Por iso non nomean o mesmo,
por iso os acentos nas lindes,
o desexo do océano.
Son palabras do estigma, da negra,
dun territorio intacto aberto
nas inquisidoras estacións do silencio.

Propias ás
para o perfil do espasmo
cando os labios se contraen
e estarrecen.
Inútiles palabras salgadas
arestas do pó
que bebo.

Setembro 1996